

แนวทางการพิจารณาการเปิดเผยข้อมูลข่าวสาร
ตามพระราชบัญญัติข้อมูลข่าวสารของราชการ พ.ศ. ๒๕๔๐

ลำดับ	เรื่อง	ประเด็นปัญหา	แนวทางการพิจารณา
๑.	การเป็นผู้ทรงสิทธิตามกฎหมาย ข้อมูลข่าวสาร	๑. หน่วยงานของรัฐ โดยเฉพาะองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นมักจะใช้สิทธิอุทธรณ์ในกรณีข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับบัญชีเงินฝากของลูกค้าตามคำพิพากษา/ข้อมูลทางการเงิน เพื่อที่จะนำไปบังคับชำระหนี้ จึงมิใช่ผู้ทรงสิทธิตามกฎหมาย	๑. ผู้ทรงสิทธิตามกฎหมายข้อมูลข่าวสาร จะใช้คำว่า “บุคคล” ปรากฏอยู่ในมาตรา ๙ และมาตรา ๑๑ ซึ่งจะหมายถึงบุคคลธรรมดา และยังหมายความรวมถึง เอกชน กลุ่มหรือคณะบุคคล และนิติบุคคลด้วย ดังนั้น หากหน่วยงานของรัฐจะใช้สิทธิขอข้อมูลข่าวสารตามกฎหมายฉบับนี้ จะต้องพิจารณาว่าใช้สิทธิในฐานะเป็นนิติบุคคลทางกฎหมายมหาชน หรือนิติบุคคลทางกฎหมายแพ่ง มิใช่พิจารณาเพียงแค่ว่าเป็นหน่วยงานของรัฐจึงมิใช่ผู้ทรงสิทธิ
		๒. การขอข้อมูลเพื่อใช้ในการสืบททรัพย์ เช่น ข้อมูลไปยังสำนักงานประกันสังคม หรือข้อมูลทางการเงินของธนาคาร	๒. การขอข้อมูลเพื่อใช้ในการสืบททรัพย์นั้น แนวทางการวินิจฉัยจะพิจารณาในรายละเอียดของมูลหนี้เป็นหลักว่า มูลหนี้ที่นำมาเป็นเหตุในการขอข้อมูลมาจากมูลหนี้อะไร หากเป็นมูลหนี้เกี่ยวกับสัญญา ซึ่งผู้ขอข้อมูลสนใจในการก่อนิติสัมพันธ์ขึ้นระหว่างบุคคลเหมือนเช่น การทำนิติกรรมสัญญาซึ่งฝ่ายผู้เป็นเจ้าของนี้ย่อมมีช่องทางอื่นที่จะบังคับชำระหนี้ดังกล่าวได้ แต่หากเป็นมูลหนี้ละเมิด เช่น ขับรถยนต์ชนได้รับบาดเจ็บสาหัส ผู้อุทธรณ์ไม่มีช่องทางอื่นที่สามารถบังคับชำระหนี้เอาลูกหนี้ตามคำพิพากษาได้แล้ว จึงมีเหตุอันสมควรที่ผู้อุทธรณ์จะได้ทราบข้อมูลข่าวสารดังกล่าวเพื่อปกป้องคุ้มครองสิทธิของตนในการบังคับชำระหนี้ ประกอบกับผู้อุทธรณ์เป็นเจ้าของหนี้ตามคำพิพากษาซึ่งคดีได้ถึงที่สุดแล้ว จึงเป็นผู้มีส่วนได้เสียโดยตรงในข้อมูลข่าวสารที่มีคำขอ

ลำดับ	เรื่อง	ประเด็นปัญหา	แนวทางการพิจารณา
		๓. คนต่างด้าวไม่มีสิทธิขอ เนื่องจากยังไม่มี กฎกระทรวงประกาศรับรองให้ใช้สิทธิได้	ปัจจุบันคนต่างด้าว ยังไม่มีสิทธิขอข้อมูลข่าวสารตามพระราชบัญญัติ ข้อมูลข่าวสารของราชการ พ.ศ. ๒๕๕๐ ได้ (ตามคำพิพากษาของศาล ปกครองสูงสุด คดีหมายเลขแดง ที่ อร. ๗/๒๕๖๒) แต่ กขร. ควรรอก กฎกระทรวงกำหนดสิทธิให้คนต่างด้าว ตามมาตรา ๙ แห่ง พระราชบัญญัติข้อมูลข่าวสารของราชการ พ.ศ. ๒๕๕๐
๒.	การเปิดเผยชื่อผู้ร้องเรียน	หน่วยงานของรัฐ ส่วนใหญ่จะพิจารณาว่าข้อมูล ของผู้ร้องเรียนเป็นข้อมูลข่าวสารที่เปิดเผยแล้ว ทำให้การบังคับใช้กฎหมายเสื่อมประสิทธิภาพ และอาจก่อให้เกิดอันตรายต่อชีวิตหรือความ ปลอดภัยของบุคคลหนึ่งบุคคลใด ตามมาตรา ๑๕ วรรคหนึ่ง (๒) และ (๔) แห่งพระราชบัญญัติ ข้อมูลข่าวสารของราชการ พ.ศ. ๒๕๕๐	ในการพิจารณาเปิดเผยรายชื่อหรือรายละเอียดเกี่ยวกับผู้ร้องเรียนนั้น โดยแนวทางการวินิจฉัยจะไม่เปิดเผยเป็นหลัก เนื่องจากการที่ผู้ ร้องเรียนทำหน้าที่เป็นพลเมืองดีให้ข้อมูลต่อหน่วยงานของรัฐก็เพื่อ ช่วยเหลือหรือสอดส่องความผิดปกติหรือการกระทำอันส่อไปในทางที่ ผิดต่อกฎหมาย และให้หน่วยงานที่มีหน้าที่ตามกฎหมายตรวจสอบ ข้อเท็จจริงตามที่มีการร้องเรียน ทั้งนี้ก็เพื่อให้เกิดความปกติสุขและ ความสงบเรียบร้อยในสังคม และในขณะเดียวกันต้องคุ้มครองความ ปลอดภัยแก่ผู้ให้ข้อมูลและผลเสียหายที่อาจเกิดขึ้นจากการเปิดเผยชื่อ ผู้ร้องเรียนดังกล่าวด้วย แต่ถ้าเรื่องร้องเรียนเรื่องใดปรากฏข้อเท็จจริง ว่ามีลักษณะเป็นการกลั่นแกล้งหรือประสงคให้เกิดความเสียหายแก่ บุคคลผู้ถูกร้องเรียน อาจพิจารณาให้เปิดเผยได้ ทั้งนี้เพื่อความเป็น ธรรมแก่ฝ่ายผู้ถูกร้องเรียนด้วย หมายเหตุ : คำวินิจฉัยที่ สค ๓๐๓/๒๕๖๑ คำวินิจฉัยที่ สค ๑๙๓/๒๕๖๑ คำวินิจฉัยที่ สค ๑๑๗/๒๕๖๑ คำวินิจฉัยที่ สค ๑๙๕/๒๕๖๐ คำวินิจฉัยที่ สค ๑๙๓/๒๕๖๐ คำวินิจฉัยที่ สค ๑๗๒/๒๕๖๐

ลำดับ	เรื่อง	ประเด็นปัญหา	แนวทางการพิจารณา
๓.	การเปิดเผยรายชื่อผู้ประเมินผลงานวิชาการ	สืบเนื่องจากการจัดสัมมนาทางวิชาการของสำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษา (สกอ.) ได้มีการกล่าวถึงคำวินิจฉัยของคณะกรรมการวินิจฉัยการเปิดเผยข้อมูลข่าวสาร ว่าส่วนใหญ่จะมีคำวินิจฉัยให้เปิดเผยรายชื่อคณะกรรมการผู้ทำการประเมินผลงานทางวิชาการ ซึ่ง สกอ. แจ้งว่ากรณีดังกล่าวส่งผลกระทบต่อผู้ทำหน้าที่กรรมการประเมินผลงานวิชาการได้	<p>ในการพิจารณาเปิดเผยรายชื่อคณะกรรมการผู้ทำการประเมินผลงานทางวิชาการนั้น โดยหลักการหากอยู่ระหว่างการพิจารณาหรือประเมินผลงาน ซึ่งกระบวนการดังกล่าวเป็นการพิจารณาลับ การเปิดเผยอาจจะส่งกระทบต่อการให้ความเห็นและเป็นอุปสรรคต่อการประเมินผลงานทางวิชาการได้ ตามมาตรา ๑๕ (๒) แต่เมื่อการประเมินผลงานเสร็จสิ้นแล้ว รายชื่อคณะกรรมการฯ ดังกล่าวย่อมสามารถเปิดเผยได้ ทั้งนี้ เพื่อให้สามารถตรวจสอบได้ว่าคณะกรรมการฯ ที่พิจารณาผลงานนั้นปฏิบัติหน้าที่เป็นไปด้วยความถูกต้องมากน้อยเพียงใด และมีความเชี่ยวชาญหรือมาตรฐานการประเมินอย่างไร ทั้งนี้เพื่อความโปร่งใสในกระบวนการประเมินผลงาน และเกิดความเป็นธรรมแก่ผู้ถูกประเมิน</p> <p>หมายเหตุ : คำวินิจฉัยที่ สค ๑๖๒/๒๕๖๑ คำวินิจฉัยที่ สค ๑๕๗/๒๕๖๐ คำวินิจฉัยที่ สค ๒๔๐/๒๕๕๙ คำวินิจฉัยที่ สค ๑๖๕/๒๕๕๗ คำวินิจฉัยที่ สค ๒๑๑/๒๕๕๔ คำวินิจฉัยที่ สค ๑๘๗/๒๕๕๒</p>
๔.	การขอแก้ไขวัน เดือน ปีเกิด	๑. ก.พ. จะพิจารณาจากเอกสารหลักฐานที่ส่งไปประกอบการพิจารณาและเห็นว่า กรณียังไม่อาจพิสูจน์ได้โดยปราศจากข้อเคลือบแคลงสงสัยว่าผู้อุทธรณ์เกิดวัน เดือน ปีเกิด ตามที่ขอแก้ไข จึงมีมติไม่อนุมัติให้แก้ไขวัน เดือน ปีเกิด ใน ก.พ.๗ ของผู้อุทธรณ์	๑. การที่ ก.พ. วินิจฉัยไม่แก้ไขปีเกิดให้ผู้อุทธรณ์ โดยอ้างว่าผู้อุทธรณ์ไม่อาจพิสูจน์ได้โดยปราศจากข้อเคลือบแคลงสงสัยนั้น เป็นวิธีพิจารณาความผิดในคดีอาญา ซึ่งไม่อาจนำมาใช้กับการพิสูจน์วัน เดือน ปีเกิด ของบุคคลได้ เพราะมิใช่เป็นเรื่องคดีอาญาแต่อย่างใด (คำวินิจฉัยที่ สค ๒๐๕/๒๕๖๑ คำวินิจฉัยที่ สค ๓๐๐/๒๕๖๑)

ลำดับ	เรื่อง	ประเด็นปัญหา	แนวทางการพิจารณา
		<p>๒. ใช้วิธีพิจารณาแบบคดีทางอาญา</p> <p>๓. ก.พ. จะพิจารณาตามระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรีว่าด้วยการแก้ไขวัน เดือน ปีเกิดในทะเบียนประวัติข้าราชการ พ.ศ. ๒๕๔๘ เท่านั้น</p> <p>๔. หน่วยงานไม่รับพิจารณาหากยื่นขอแก้ไขภายหลังเดือนธันวาคมของปีงบประมาณนั้น (คำสั่ง สค ๔/๒๕๖๐)</p>	<p>๒. เมื่อมีผู้ยื่นคำขอแก้ไขวัน เดือน ปีเกิด ในทะเบียนประวัติข้าราชการ (ก.พ. ๗) คณะกรรมการ ก.พ. จึงมีหน้าที่ต้องรับไว้พิจารณาและวินิจฉัยตามพยานหลักฐานที่ได้ยื่นประกอบคำขอแก้ไขนั้นว่าเชื่อถือได้หรือไม่ หากเห็นว่าพยานหลักฐานดังกล่าวเชื่อถือได้ ก็มีคำสั่งให้แก้ไขวันเดือนปีเกิดให้ถูกต้องตามหลักฐานดังกล่าว แต่หากเห็นว่าพยานหลักฐานดังกล่าวเชื่อถือไม่ได้ คณะกรรมการ ก.พ. ต้องมีคำสั่งไม่แก้ไขแล้วแจ้งสิทธิอุทธรณ์ เพื่อให้ผู้อุทธรณ์ยื่นคำอุทธรณ์ต่อคณะกรรมการวินิจฉัยการเปิดเผยข้อมูลข่าวสารเพื่อพิจารณาวินิจฉัยต่อไป การที่ผู้แทนสำนักงาน ก.พ. ชี้แจงว่าผู้อุทธรณ์ไม่ได้ดำเนินการตามระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรีว่าด้วยการแก้ไขวัน เดือน ปีเกิดในทะเบียนประวัติข้าราชการ พ.ศ. ๒๕๔๘ ข้อ ๙ จึงส่งคำขอแก้ไขวัน เดือน ปีเกิดคืนนั้น เห็นว่า ระยะเวลาดังกล่าวเป็นระยะเวลาทางบริหารในการเร่งรัดให้ดำเนินการเพื่อประโยชน์ในการควบคุมเกะเขี่ยอายุราชการของข้าราชการ แต่ไม่ตัดสิทธิผู้อุทธรณ์ในการขอแก้ไขวัน เดือน ปีเกิด ในฐานะที่เป็นข้อมูลข่าวสารส่วนบุคคลที่ตนเห็นว่าไม่ถูกต้อง ตามที่เป็นจริง ตามพระราชบัญญัติข้อมูลข่าวสารของราชการ พ.ศ. ๒๕๔๐ (คำวินิจฉัยที่ สค ๑๔๓/๒๕๖๐)</p> <p>๓. การพิจารณาเอกสารที่เป็นหลักฐานที่ทางราชการเป็นผู้ออกให้ จะต้องอยู่บนพื้นฐานที่ว่าเมื่อเป็นเอกสารที่ทางราชการรับรองความถูกต้องแท้จริง และดำเนินการถูกต้องตามกฎหมายและระเบียบที่เกี่ยวข้องแล้ว จะต้องถือว่าเป็นเอกสารที่มีความน่าเชื่อถือ และจะต้องนำมาใช้ประกอบการพิจารณาแก้ไขวัน เดือน ปีเกิดด้วย</p>

ลำดับ	เรื่อง	ประเด็นปัญหา	แนวทางการพิจารณา
๕.	การไม่ปฏิบัติตามคำวินิจฉัย หรือส่งข้อมูลล่าช้า หรือไม่ส่ง ข้อมูลมาประกอบการพิจารณา	๑. หน่วยงานที่ไม่สามารถส่งข้อมูลข่าวสารมาประกอบการพิจารณาได้เลย ได้แก่ ป.ป.ช. และ ป.ป.ท. โดยจะต้องได้รับการอนุญาตจาก คณะกรรมการ ป.ป.ช. หรือ คณะกรรมการ ป.ป.ท. ก่อน และโดยส่วนใหญ่จะมีมติให้ เจ้าหน้าที่ผู้รับผิดชอบมาชี้แจงพร้อมก็นำข้อมูล มาให้คณะกรรมการ กวค. ตรวจสอบเท่านั้น (อ้าง มาตรา ๑๒๐ แห่งพระราชบัญญัติประกอบ รัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปราม การทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ หรือมาตรา ๖๔ แห่ง พระราชบัญญัติมาตรการภายในฝ่ายบริหารใน การป้องกันและปราบปรามการทุจริตในภาครัฐ พ.ศ. ๒๕๕๑)	เนื่องจากคณะกรรมการวินิจฉัยการเปิดเผยข้อมูลข่าวสาร มีอำนาจ ตามมาตรา ๓๒ แห่งพระราชบัญญัติข้อมูลข่าวสารของราชการ พ.ศ. ๒๕๔๐ ที่จะเรียกให้บุคคลใดมาให้อภัยคำหรือให้ส่งวัตถุ เอกสาร หรือ พยานหลักฐานมาประกอบการพิจารณาได้ และในอดีตที่ผ่านมา คณะ กรรมการฯ ก็เคยมอบหมายให้ฝ่ายเลขานุการ ดำเนินการแจ้งความ ร้องทุกข์ กับเจ้าหน้าที่ของสำนักงานการตรวจเงินแผ่นดิน ในกรณีไม่ ส่งข้อมูลข่าวสารดังกล่าว แต่ในทางปฏิบัติจะเชิญเจ้าหน้าที่มาชี้แจง พร้อมทั้งให้นำข้อมูลข่าวสารตามอุทธรณ์มาให้คณะกรรมการวินิจฉัยฯ ทั้งนี้ เพื่อเป็นการแก้ไขปัญหาคำสั่งของคณะ กรรมการฯ
		๒. ป.ป.ช. หรือ ป.ป.ท. ไม่ปฏิบัติให้เป็นไปตาม คำวินิจฉัย (คำวินิจฉัย ที่ สค ๒๒๕/๒๕๖๐ และ สค ๒๒๖/๒๕๖๐)	กรณีหาก ป.ป.ช. ไม่ดำเนินการให้เป็นไปตามคำวินิจฉัย ผู้อุทธรณ์ สามารถใช้สิทธิฟ้องคดีต่อศาลปกครองเพื่อขอให้สำนักงาน ป.ป.ช. ปฏิบัติให้เป็นไปตามคำวินิจฉัยดังกล่าวได้ต่อไป แต่หากเป็นกรณีของ ป.ป.ท. เป็นอำนาจหน้าที่ของ กขร. ที่จะ พิจารณาเสนอเรื่องไปยัง นายกรัฐมนตรี เพื่อพิจารณาสั่งการให้ สำนักงาน ป.ป.ท. ปฏิบัติให้เป็นไปตามคำวินิจฉัยและพิจารณา ดำเนินการทางวินัยแก่เจ้าหน้าที่ ป.ป.ท. ในส่วนของการไม่ปฏิบัติให้ เป็นไปตามกฎหมายและมติคณะรัฐมนตรีที่เกี่ยวข้อง

ลำดับ	เรื่อง	ประเด็นปัญหา	แนวทางการพิจารณา
๖.	การพิจารณาของกรรมการ กวด. ในกรณีเป็นผู้มีส่วนได้เสีย	<p>๑. กรณีที่กรรมการ กวด. ปฏิบัติหน้าที่ในหน่วยงานใด จะพิจารณาวินิจฉัยการเปิดเผยข้อมูลข่าวสารซึ่งมาจากหน่วยงานของรัฐแห่งนั้นได้หรือไม่</p> <p>๒. หากกรรมการที่พ้นจากตำแหน่ง หรือ เกษียณอายุราชการแล้ว จะพิจารณาข้อมูลข่าวสารในส่วนที่เกี่ยวข้องกับหน่วยงานของรัฐแห่งนั้นได้หรือไม่</p>	<p>เพื่อให้การพิจารณาวินิจฉัยเป็นไปโดยบทบัญญัติของกฎหมายและป้องกันเรื่องส่วนได้เสียที่อาจทำให้การพิจารณาไม่เป็นกลาง กรรมการฯ ที่มาจากหน่วยงานของรัฐใด จะพิจารณาอุทธรณ์เรื่องที่เกี่ยวกับหน่วยงานของรัฐแห่งนั้นมิได้ โดยจะกำหนดไว้ในหมายเหตุท้ายคำวินิจฉัยว่า “..(ชื่อกรรมการ)..ไม่ได้ร่วมพิจารณาและลงนามในคำวินิจฉัย เนื่องจากต้องห้ามตามมาตรา ๓๖ วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติข้อมูลข่าวสารของราชการ พ.ศ. ๒๕๔๐”</p>
๗.	การพิจารณาที่เกี่ยวข้องกับ สำนวนการสอบสวนทางวินัย / การสอบสวนความรับผิดทาง ละเมิด	<p>๑. สำนวนการสอบสวนวินัย จะพิจารณาจากหลักเกณฑ์ใดที่จะถือว่าการสอบสวนเสร็จสิ้นแล้ว เช่น การสอบสวนข้อเท็จจริงเสร็จสิ้นแล้ว หรือการสอบสวนทางวินัยเสร็จสิ้นแล้ว หรือต้องออกคำสั่งลงโทษแล้ว</p>	<p>๑. แนวทางในการพิจารณาเปิดเผยสำนวนการสอบสวนวินัย คือ ผู้อุทธรณ์เป็นผู้เกี่ยวข้องกับข้อมูลข่าวสารหรือไม่ เพียงใด ถ้าเป็นบุคคลที่ถูกกล่าวหาว่ากระทำผิดวินัย ถือว่าเป็นผู้มีส่วนได้เสียโดยตรง ควรได้รับทราบข้อมูลข่าวสารที่จำเป็นต่อการแก้ข้อกล่าวหา แต่หากผู้ขอข้อมูลไม่ใช่เป็นผู้มีส่วนได้เสียอาจจะได้ข้อมูลเพียงบางส่วนแต่จะไม่ลึกเท่าผู้มีส่วนได้เสียโดยตรง</p> <p>๒. พิจารณาการสอบสวนทางวินัยเสร็จสิ้นแล้วหรือไม่ โดยพิจารณาจากหน่วยงานมีคำสั่งลงโทษทางวินัยหรือไม่ หากมีคำสั่งลงโทษแล้ว หรือมีคำสั่งเป็นอย่างอื่น ให้ถือว่ากระบวนการสอบสวนทางวินัยเสร็จสิ้น การเปิดเผยสำนวนการสอบสวนจะไม่ทำให้การบังคับใช้กฎหมายเสื่อมประสิทธิภาพหรือไม่อาจสำเร็จตามวัตถุประสงค์ได้ ตามมาตรา ๑๕ (๒) แห่งพระราชบัญญัติข้อมูลข่าวสารของราชการ พ.ศ. ๒๕๔๐</p>

ลำดับ	เรื่อง	ประเด็นปัญหา	แนวทางการพิจารณา
		๒. การเปิดเผยรายละเอียดเกี่ยวกับพยานบุคคล หรือผู้ให้ถ้อยคำ จะเปิดเผยได้มากน้อยเพียงใด	ต้องพิจารณาว่ามีข้อมูลข่าวสารส่วนบุคคลรวมอยู่ด้วยหรือไม่อย่างไร หรือมีถ้อยคำ คำให้การของบุคคลผู้ที่ให้การเป็นพยานที่อาจกล่าวใส่ร้ายหรือกล่าวหาผู้ถูกกล่าวหาได้รับความเสียหายหรือไม่ ถ้ามี ควรปกปิดข้อมูลส่วนบุคคล หรือชื่อ นามสกุล หรือข้อความที่อาจทำให้ทราบได้ว่าบุคคลใดเป็นผู้ให้ถ้อยคำ
		๓. กรณีการสอบสวนความรับผิดชอบทางละเมิด เมื่อหน่วยงานมีคำสั่งให้รับผิดชอบทางละเมิดแล้วผู้ขอประสงค์ที่จะได้ข้อมูลเกี่ยวกับสำนวนและรายละเอียดที่รับผิดชอบทางแพ่ง ข้อมูลข่าวสารดังกล่าวจะให้หรือไม่ได้อย่างไร เนื่องจากจะมีคดีแพ่งและคดีอาญาที่ต่อเนื่องกัน	<p>กรณีการสอบสวนความรับผิดชอบทางละเมิด เนื่องจากในเรื่องละเมิดที่มีลักษณะในทางแพ่งนั้น กรมบัญชีกลางจะเป็นหน่วยตรวจสอบอีกชั้นหนึ่ง ความรับผิดชอบทางละเมิดจะไม่เหมือนกับความรับผิดชอบทางวินัย เพราะเป็นการสอบสวนให้รับผิดชอบทางแพ่งซึ่งเป็นคนละฐานความรับผิดชอบนั้นเมื่อหน่วยงานอ้างว่าเสร็จแล้วแต่แท้จริงยังไม่เสร็จเพราะต้องถูกตรวจสอบโดยกรมบัญชีกลางอีกครั้งหนึ่ง สุดท้ายก็คือกรมบัญชีกลางที่จะต้องชี้ขาด บางทีก็ย้อนกลับไปให้หน่วยงานพิจารณา ในกรณีความรับผิดชอบทางละเมิดจะต้องไปพิจารณาแต่ละขั้นตอนว่าจะสร้างปัญหาหรือเป็นอุปสรรคต่อการดำเนินการในเรื่องนั้น ๆ หรือไม่เป็นหลัก แล้วมาชั่งน้ำหนักในการคุ้มครองสิทธิของเอกชน ในกรณีนี้คือผู้ที่ถูกสอบสวนเป็นสาระสำคัญ ดังนั้น เมื่อการใช้สิทธิของผู้ถูกระงับอยู่ในขั้นตอนใด การเปิดเผยจะเป็นปัญหาอย่างไร หรือไม่ ต่อการดำเนินการตามความรับผิดชอบทางละเมิดของเจ้าหน้าที่</p> <p>ดังนั้น การให้เหตุผลว่าการดำเนินการยังไม่แล้วเสร็จ และไม่เปิดเผยข้อมูลข่าวสารโดยไม่พิจารณาว่าการเปิดเผยจะเป็นอุปสรรคต่อการดำเนินการต่อไปหรือไม่นั้น ยังไม่สอดคล้องกับเจตนารมณ์ของมาตรา ๑๕ แห่งพระราชบัญญัติข้อมูลข่าวสารของราชการ พ.ศ. ๒๕๔๐</p>